

Arrest

nr. 143 624 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind Anastasiia SYSHCHIKOVA, op 20 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Stad Gent van 23 oktober 2014 tot niet-inaanmerkingneming van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden in naam van hun minderjarige dochter S.A. op 20 augustus 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van de artikelen 10bis en 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 oktober 2014 werd deze aanvraag niet in aanmerking genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BESLISSING TOT NIET-INAANMERKINGNEMING VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Gelet op artikel 26/2, § 3, 3e lid, of artikel 26/2/1, § 2, 2e lid1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 20/08/2014 (dag/maand/jaar) bij het gemeentebestuur aangemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen

met toepassing van de artikelen 10bis en 10ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag is niet in aanmerking genomen en is niet doorgestuurd naar de Minister of zijn gemachtigde op grond van het feit dat:

□ de vreemdeling tot staving van zijn aanvraag niet alle bewijsstukken overlegt die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden vastgesteld bij artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te weten visum gezinshereniging.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in de synthesesamenvatting in een enig middel de schending van de artikelen 1°, §1, 4°, artikel 10ter en artikel 12bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet aan evenals artikel 26/2, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Zij adstrueren het middel als volgt:

“Artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “ § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

...

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

...

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;”.

In toepassing van artikel 10 bis Vw. legden verzoekers alle nodige documenten voor. De bestreden beslissing vermeldt evenwel dat niet alle bewijsstukken worden voorgelegd, meer bepaald wordt vervolgens verwezen naar het visum gezinshereniging.

Verzoekster merkt op dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, er in de beslissing op geen enkel ogenblik sprake is van het (beweerde) gegeven dat ‘ten tijde van het indienen van de aanvraag werd geponeerd een attest van onvermogen uit het land van herkomst in te dienen’ (nota verwerende partij blz. 2)

Deze bewering blijkt niet uit de bestreden beslissing, en werd dus niet aangehaald door de verwerende partij om de weigeringsbeslissing te nemen.

In tegendeel, de bestreden beslissing verwijst als ontbrekend document expliciet naar ‘te weten, visum gezinshereniging’. Verzoekster heeft derhalve enkel kennis kunnen nemen van het gegeven dat haar aanvraag geweigerd werd omwille van het zogenaamde ontbrekende document ‘visum gezinshereniging’ en niets meer.

Dat de wet evenwel geen dergelijke expliciete voorwaarde oplegt van de voorlegging van een visum gezinshereniging, maar dat integendeel een kort verblijf evengoed voldoende is om de aanvraag te kunnen indienen.

Verzoekers verwijzen naar artikel 12 bis, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet: “§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

...

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.” (eigen onderlijning).

Uit de letterlijke bewoording van dit wetsartikel blijkt dan ook dat de aanvraag kan gebeuren, wanneer de minderjarige in het bezit is van een C-visum, wat in casu het geval was.

Dit wordt overigens nogmaals bevestigd in artikel 26.2, § 1, 3° van het Vreemdelingenbesluit: “ § 1. Onverminderd artikel 26/2/1 kan de vreemdeling in de volgende gevallen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet, indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en een minderjarig kind, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje, is, [2 ...]2 van de wet.” (eigen onderlijning).

Door te eisen dat een visum gezinshereniging zou moeten worden voorgelegd, voegt de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toe aan de desbetreffende wetsbepalingen, wat uiteraard niet kan.

De artikelen 10, § 1, 4°, 10 ter en artikel 12 bis, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 26.2, § 1, 3° van het Vreemdelingenbesluit werden derhalve geschonden.”

2.2. Zoals verzoekers terecht stellen, bepaalt artikel 12bis van de vreemdelingenwet dat de aanvraag op grond van artikel 10 moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor het buitenland. Aldus kon de Stad Gent een weigeringsbeslissing nemen omdat er geen visum werd voorgelegd.

Verzoekers wijzen er evenwel op dat zij zich bevinden in de toestand voorzien bij 4° van artikel 12bis: zij kwamen België binnen op 23 maart 2014 met een visum geldig tot 31 mei 2014. Er werd hen op 24 maart 2014 een aankomstverklaring gegeven. Zij voeren aldus aan dat de aanvraag niet kon worden geweigerd omdat zij niet over het visum voor gezinshereniging beschikten, nu hun verblijf gedekt was door een recht op kort verblijf, zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten niet dat zij hun aanvraag indienden op 20 augustus 2014. Hun visum voor kort verblijf verstreek echter op 31 mei 2014, zo blijkt uit het verzoekschrift. Op datum van indienen van de aanvraag om gezinshereniging, was het visum aldus verstreken. Verzoekers kunnen aldus niet voorhouden dat zij bij het indienen van hun aanvraag tot verblijf van drie maanden waren gemachtigd en dat zij zich aldus zouden hebben bevonden in de situatie voorzien bij artikel 12bis, §§1; 4° van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT